

után a jegyző pontosan elmondta Gergelynek a földvetel körülményeit. Ő csak ömült-bámult, s közben nézve látólag bólogatott, míg végül sápadt arc-
cal megszólalt: Jó, jó, jegyző úr, de ez esorbitja az én jóérzésemet, mint-
ha család lenne.

A jegyző nevetve válaszolt: Én is így gondolkoztam, amikor a nevelt leánya nevére akarta íratni a földet, de tévedtem. Ióst meg maga téved Gergely, mert az olyan tiszta ügy, mint a ma lecsott hó. En tegnap pontosan kiszámítottam, hogy a végeredmény nem család, hanem a nevelt leányának iratott vagyonának kamatos kamatja.

oooOooo

3.76. (2)

X

MELEGEN ERZŐ SZÍVÜNK IS VOLT.

Kendi Jánosék is azok közé az ezernyi magyarok közé tartoztak, akiknek az Isten kevés földet, de annál több gyermeket adott. Az utóbbiaknál már az 5-nél tartottak, s lehetséges, hogy mire a déj leföldi a rét tarlóját, a 6. is megérkezik. Mégsem eresztette búna: a fejét sem Ű, sem Rozál, a hűséges életparja. Dolgoztak a 455 magyar holdnyi kis földcsékjükon szaktudással, szorgalommal. A két igavonó tehénke is megtette a maga dolgát, évenként borju is volt, meg tejecske is akadt, hogy a sok apró éhes szájnak jusson kávéféle reggelire.

Ha meg máshol akadt munka, Kendi János mindig kapható volt arra, ha a maga házatáján nem volt valami sürgős tennivalója.

A kis nádfedeles házacskja is rendesen állt a többi között, a kerítése pedig javításokkal még évekig eltartott. A házacskja külső fala ragyogott a tisztaságtól, amiről Rozál-asszony gondoskodott; belülről még éppen olyan volt, hogy sok nagy-gazda felesége megirigyelhette volna. A deszka padlózatot pótló agyag simára volt döngölve és oly szépen lókenve, hogy azon a pornak nyoma sem volt felfedezhető.

A szomszédok tűnődtek is rajta, mikor van idejük, hogy mindent időben és rendesen tudnak Kendiék olvégezni, amikor a sok apró Isten-áldás most még csak kenyeret pusztít.

-Sokat el lehet végezni, ha szorgalmas és egészséges az ember, no meg, ha Isten kegyelméből egy kis szerencséje is van - felelte Kendi a kérdezősködésre.

-Rozál! A ház nádfedeleit megjavígtattam - szólt egy napon Kendi a feleségéhez - már most azonban arra kell gondolnunk, hogy sokáig nem tart. Legfeljebb még 1-2 évig. A télen favágással az uradalomnál a tetőfa egy részét megkeresem, a többit pótoljuk a jelenlegiből. Ha az meglesz, akkor cserépre vétetem a tetőt. A cserép árát meg a borjuk szolgáltatják, amelyek az idén lesznek.

-János! Az idén a ludakból én is szép pénzt remélok, mert most egyet sem eszünk meg. Ha a disznó malacozik, azt is mind eladom s azok árából tudunk valamit félretenni. A gyerekeknek ebben az évben nem sok ruha kell.

Igy tervezgették Kendiék a ház cseréppel való fedését. No meg ha egy kis szerencséje is van az embernek...

Csak hogy a szerencsét nem lehet szarvánál fogva vezetni, mint Kendiék gámbor tehénkét...

Meg az is tudott dolog, Isten azokat látogatja meg, akiket szeret, hogy csapásaival továbbra is próbára tegye iránta való szeretetüket. Így történt ez Kendiéknél is.

Egy nyári zivatar alkalmával a villám pontosan a Kendi Jánosék szomszédjának házába csapott bele, amely menthetetlenül a tűz martalóka lett. Nem segíthetett azon az időben érkező tűzoltóság sem. De nem volt megmenthető Kendi János nádfedeles házikója sem. Nagy szerencse a szerencsétlenségben, hogy csak a tetőzet égett le, a lakás - berendezés stb. csupán megsérült a tető oltása közbeni víztömegtől, de meg a két tehénke is megmaradt.

A biztosító társaság nem sokat fizetett Kendinek, mert házacskája alacsony összegre volt biztosítva. Csak a szomszédok és a falu tenetösebb gazdái támogatták Kendiéket, hogy újból tető alá kerüljenek. A házacskja most már cseréppel volt fedve, de adósság is nyomta már. Nem volt előleges a szomszédok, jó barátok kölcsöne, a bankhoz is kellett fordulni.

-Majd csak kigazdálkodjuk valahogyan - vigasztalta Rozál a

./.

gondokba merült férjét.

Csak hogy Kendi Jánost nehezen lehetett vigasztalni. A ház leégésével mintha a szerencsés-jük is elégett volna, amely mellett oly biztonságosan haladtak eddig. Nemcsak életkedvét csorbitotta a szerencsétlenség, de talán egészségére is hatással volt?

Gyakran tépelődött, honnan teremti elő a banknál lévő adósság után esedékes félévi kamat összegét?

-Egy kis jó termés, szerencse a disznónál, meg a libánál sok mindent rendbehoz. Meg Te is dolgozol újból az urasági erdőn, onnét is szép pénzt kapunk - vigasztalgatta Rozál élete párját. -No ne gereszd búnak a fejed, majd csak megsegít az Isten.-

Nem is kételkedett János az Isten segédelmében, hanem inkább valami mást érzett... ott a szíve táján nem volt valami rendben. Az óramű valahogy megbomlott. Nem mertte ezt felfedni felesége előtt sem, csak esténként, a konyha-asztal mellett ülve, nézte még nagyobb szeretettel, melegséggel a körülötte és anyjuk körül lábatlankodó apróságokat. Hol az egyiket, hol a másikat simogatta tekintetével.

Egyik reggelén azután be kellett vallani a tényt mégis Rozálnak: -Nem jól érzem magam lelhem; olyan gyenge-formán vagyok, még a kezemet is nehezen tudom arrébb tenni. Lelj fel és hívd el a doktor urat.-

-Tüstént megyek, de azért ne hagyd úgy el magad. Hiszen még napokkal ezelőtt sommi bajod sem volt.-

Arról aztán nem szólt Kendi, hogy már egy fél éve csak arról-tette magára az egészséget és minden erősebb munka nagyon is kifárasztotta.

A betegeskedés újabb megpróbáltatást, kiadást, terhet rótt a családra. Mégis csak ment volna valahogy, ha be nem következik a vég: Kendi János halála.

Majd egy évig tartó betegeskedés, orvosság, végül a temetés költéségei véglegesen felborították a család anyagi helyzetét. Egyik tehenet is el kellett adni, hogy az apróbb adósságokat az özvegy kifizetni tudja. Nem is szólva arról, hogy a sok baj miatt fizetési nehézségeik keletkeztek a banknál, és az adóhátralék is nyomasztó lett.

Egy falusi közmondás azt állítja, hogy az adósság az emberrel egy tálból eszik, de szemérmetlenül és kiadásosan.

Igy volt ez özv. Kendingénél is.

Elkerülhetetlen volt a "ki ad többet érte".

Az árverést megelőző napon Zelenai thtts., öpk. ellenőrző szolgálatba vezényelte magát. Özv. Kendingé községében egy pár jómódu gazdánál, meg a községi bírónál érdeklődött az özvegy sorsa és vagyoni állapota felől. Mindenki csak a legelismertebben nyilatkozott róla; segíteni nincs módjukban, hiszen még a ház tetőzetének újja építése miatt is tartozik nekik. Ők nem kértek rá árverést. Majd megfizet, ha tud, meg munkájával is törleszti az adósságát. Csak az adó és a banknál a kamathátralék. Az árverés az egyetlen tehenre volt kitérve.

-Somodi gazda! Elmegy maga is az árverésre? - kérdezte Zelenai thtts.

-Nem megyek thtts. úr, mert nagyon sajnálom Kendingót és nincs szívom, hogy egy ilyen szerencsétlen özvegytől az utolsó tehenét én vegyem meg, bár a tehen igen szép, szebb mint az enyéme. Amint hallottam, Tatár Antal akarja megvenni.-

-Tatár Antal? Aki mindig ott van, ahol valamit olcsón lehet megvenni? Segített az nekik a ház felépítésénél? -

-Nem segített bizony, de nem segít az senkinek. Ő csak a maga hasznát nézi. Lassanként ilyen módon a község legvagyonosabb gazdája lesz, igaz, hogy még a szomszéd községek bajba jutottainak árverésén is mindig vesz valamit. A napokban egy pár szép csikót hozott haza, ugyancsak árverésen vette azokat is. No, de majd az Isten meg is fizet neki. Nem lesz annak szerencséje a kapzsisága miatt.-

-Somodi gazda! Most ön kérem, menjen el az árverésre, és vegye meg a tehenet. Őt pengővel mindig ígérjen rá Tatárra.-

-Nekem nem kell a tehen thtts. úr.-

-De nekem kell. Tatár csak akkor vesz valamit árverésen, ha értéken alul megkaphatja. Ezt a tehenet értéken alul nem kapja meg, de

még úrtólán felül sem. Van elég pénz itthon? -

-Van thts.úr. -

-A tohenet vegye meg, vezesse el. En az árverés utáni napokban eljövök, addig kérem, gondozza is. Majd elszámolunk. En az árverésen nem lehetek ott, de nem is árverozhetnek. Az egész dologról azonban ne szóljon senkinek.

Az árverés után két nappal megint a közsöget portyázta Zelenai thts. Ugyancsak betért Somodi házához is, hogy megtérítse a vételárát és a tartásdíjat is.

-Most még van egy kérésem Somodi gazda. Vezesse haza Mendinéhez a tohenet, mert az csak mégsem lehet, hogy olyan szorgalmas, derék, vallásos és tisztességos asszony, annyi aprósággal tej nélkül maradjon csak azért, mert sorozatosan sok csapas érte őket. Nevemet ne említse se neki, de soha senkinek sem. Nekünk nincs gyermekünk, hát ott és úgy segít az ember a sok apró magvaron, ahogyan tud. Az meg tiszta öröm, hogy a kapzsi Fátár ezuttal elesett egy könnyen megkaparintható haszontól. -

oooOooo

COBURGI MAGYAROK ÉLETE.

Maholnap már lo-osztendoje, hogy eljuthattam a német földön oda, ahol a magyarokat kedvelő egykori öreg bolgár cárnak még várkastélya is volt.

Coburg vára, Oberfrankenban, engem azonban csak később érdekelhetett, mert előbb a magyaroikat kellett megismernem. Csendőr is volt közöttük, hozzá egészen elyetrovaló, ki a kirakodó vásárokon ruhanemű és játékarú kereskedéssel ügyesen foglalkozott. A jóval fiatalabb feleségével azután elhatározták a kivándorlást, és hamarosan ki is jutottak U.S.A.-ba, ahol végül Clevelandba települtek le. (Hogy némelyek még rájuk is ismerjenek, ezért megmondom, hogy ég a kezükben a munka és hogy két jól növekedő leánykájuk van: a 7 és lo év határán.)

Akikkel Coburgban a legtöbbet beszéltem, azoknak bizony elintén nehéz volt az életük. A háború utolsó napjaiban ugyanis súlyos dolgot éltek át, amelyeknek nyomait még a lelkükben is sokáig megsínylették.

Az akkor 22-éves székely fiú az egyik lábát tövig elvesztette, míg a 40 felé ballagó, postkörnyéki, nőtlen, lakatos a fél lábán kívül még az egyik szemével is adózott az árva hazáknak!

Tényleg elmondhatjuk, hogy mindketten nehezen kaptak lábra, de a fiatalabbik aránylag hamar megszokta a mulábat és a székely czer-mesterségből öhajtott megélni. Helyes, szorgos és derék német menekült lányt vett feleségül, és a jó házasságból azután 2 ügyes gyermek is született. A ritka rátermettségű József előbb egy közel vidéki játékaru-gyárban tanulta ki a mesterség szépségeit és fortélyát, pár év után pedig a helybeli nagy üzem nélküliözhetetlen első munkása lett.

A lakatos-mesterségű Antal rendszeresen dolgozott egy motor-kerékpárt javító műhelyben és igen takarékos volt. Ő egy kistormotú, vékony, de mégis kardos természetű német hadiözvegyel került össze, s kicsi leánykájukon kívül a könyvekről és egy jól berendezett otthonról szeretett legjobban beszélgetni.

Józseffel állandóan tartottam a jó viszonyt. A központban lakott, és már minden kényelmet megengedhetett magának a nehéz munkája után. Televíziót is vett és a gyermekek jól tanultak, és karácsonykor komoly játékoknak örülhettek.

Antal hosszabb idő óta nem is láttam, csaknem megfeledkeztem róla, amikor egyszer József így írt: "Antal bácsinál voltam, aki végre otthonosan és nagyon is szépen lakik." Előzetes értesítés után Józseffel együtt kerestem fel a sugárzó arcú Antalt, aki nagyon örült jöttünk-nekünk, pedig a nagy szoba és könyhás lakást, meg a komoly és igen szép berendezést szívből dicsőrtém, im' a szava is megindult:

"Hát, kérem a lakást két ezer Dm-vel lefoglaltam, és most a havi 50 Dm-és bér helyett csak 30-at fizetek. A butorzat szintén, 2000-ba került. Még 4000 Dm-ám van a takarékbán, 1000-t most veszek ki abból, mert karácsonyban 9 éves leányomnak -köz alatt- pianinót ve-

Ezúton köszönettel nyugtázzuk az Önhozzájárulását a B.E.-re. közp. segélyalapra.

X
VIII. évf. 11-12. sz. levél. Bajtársi Levél. 98. oldal.
szek; tehetséges, és miért ne tanuljon, ha a zongorázáshoz hajlama van.

Hazament a vonaton egyre csak a két vasakaratu magyar vé-
rünkre gondoltam! Túl nagy dolog az, amikor valaki a 85 és 95%-os rok-
kantságban is talpig ember, és hogy komoly kitartásával mégis megvaló-
sítja mindazt, amiről oly sokszor és meghatódva álmodott!

oooooooo

Berús Imre.

HÖZJEMÉNYEK, HIREK, SZILVESZTÓI ÜZENETEK.

Bensőséges emlékezést tartottak Roubaixban. A franciaországi terület-
vezető Bajtársunk Kezdeményezésére és rendezésével négy hatást költő-
en emlékeztek az 1956. október 23. magyar szabadságharc 4. évfordulójáról.
Németh Ferenc r.kath. lelkész által celebrált szent mise után Roubaix
és környékén élő magyarok, öregek és fiatalok, zárt sorokban vonultak a
helybéli hősi emlékműhöz. A menet élén B.J. bajtársunk a franciaországi
magyar csendőrök zászlójával haladt. Az emlékműre Területvezető bajtar-
sunk elhelyezte a magyarság gyönyörű koszorúját, s ezután a lollós kis
magyar sereg -100-120 személy- elénekelte a magyar Himnuszt.

Tarka-estot rendeznek torontói bajtársaink f.évi december 3-an, melynek
előkészítősét nagy szorgalommal összközik. A tiszta bevételt Bajtársi
segélyezésre szándékoznak juttatni.
Kísérje siker és eredmény ez utóbbi bajtársi vállalkozást is, s növes-
sék azt más csoportjaink is!

Szilveszter est Clevelandban. A "Magyar Csendőrök Családi Közössége"
december 31-én ismét megrendezi a már hagyományossá vált zártkörű Szil-
veszter estjét az East 9. és Prospect Ave. sarkán lévő Carter hotel nagy,
elegáns és minden igényeket kielégítő "Rainbow" báltermében.
A további részleteket az idejében kiüldött meghívó fogja ismertetni.

Linszky József t. folyamór fhdgy-ot szöblitotta el az Ur 1960. okt. 4-én
az 813. sorából. Az elhunyt édesanyja csb. szds. volt és mostohaapja egyik
ezs. bajtársunk. Az elhunyt a II. világháborúban a 1. szicsoni "Hírdítő" hirtin-
tetésben részesült, s az utóbbi években az U.S.A.-ban nehéz munkával, de
becsülettel biztosította családját életfenntartásához szükségeseket. A
Woodbridge-i temetőben helyezték nyugalomra; összes barátai, bajtársai
és jóismerősei kísérték utolsó útjára, megbecsülését bizonyítja a 28
koszorú és virágcsokor, amelyeket koporsójára helyeztek. Feleségén, Mára
leányán és 6 éves Péter fián kívül Édesanyja s özvedes Bajtársunk gyá-
szolják.

Mohácsi György öm. bajtársunk váratlanul és hirtelen elhalt Torontóban
okt. 30-án agyvérzés következtében, 45 éves korában. Temetésén résztvet-
tek az említett helyen tartózkodó összes Bajtársaink bizonyosságul an-
nak, hogy az elhunytban kiváló bajtársat, vesztettünk. Nemcsak közösségi
ügyeinket támogatta erőteljesen, de munkás és takarékos életében szer-
zett vagyonával feleségét és 2 gyermekét jó anyagi körülmények között
hagyta hátra.

Torbágyi József szds. bajtársunk is meghalt nov. első napjaiban. Szintén
agyvérzésben. A canadai Sudburyban temették el.

Pusztulunk, veszünk, ritkulnak soraink! De aki született, annak egyszer
meg is kell halnia. Az elhaltak hátrahagyottainak adjon a mindenható
mielőbbi vigasztalást nagy fájdalomokra és veszteségükre!

Isten áldásaiban és kegyelmében gazdag Karácsonyt, valamint magyar si-
kerrelt hozó új esztendőzt kívánunk Bajtársainknak és Olvasóinknak!

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. Adress-Cim: B.L. Szerkesztőség

UTRECHT, Nansenlaan 29. Nederland - Eur 828

Druckwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Heer
Mr. J.B. K i s s
Msr. 712-54 th. Avenua, S.W.
Herrn. Calgary. Alta.

Canada.

